

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 542
Warszawa, 26 czerwca 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Andrzeja Czerwińskiego.

(-) Urszula Augustyn; (-) Łukasz Borowiak; (-) Jacek Brzezinka; (-) Jerzy Budnik; (-) Czesław Czechura; (-) Artur Dunin; (-) Rafał Grupiński; (-) Sławomir Kowalski; (-) Marek Krzakała; (-) Tomasz Lenz; (-) Izabela Katarzyna Mrzygłocka; (-) Sławomir Neumann; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Andrzej Orzechowski; (-) Zbigniew Pacelt; (-) Jarosław Pięta; (-) Halina Rozpondek; (-) Grzegorz Sztolcman; (-) Renata Zaremba; (-) Ryszard Zawadzki; (-) Wojciech Ziemniak.

Ustawa

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1.

W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 po pkt 20a dodaje się pkt 20b-20e w brzmieniu:

- „20b) mikroinstalacja – odnawialne źródła energii, o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 40 kW lub o łącznej mocy zainstalowanej cieplnej nie większej niż 70 kW, z wyłączeniem odnawialnego źródła energii służącego do wytwarzania biogazu rolniczego lub wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła z biogazu rolniczego;
- 20c) gwarancja pochodzenia - dokument stanowiący dowód dla odbiorcy końcowego, że dana ilość dostarczonej energii elektrycznej została wytworzona w odnawialnym źródle energii i wprowadzona do sieci;
- 20d) końcowe zużycie energii brutto – energia elektryczna, paliwa lub ciepło dostarczane w celach energetycznych przemysłowi, sektorowi transportowemu, gospodarstwom domowym, sektorowi usługowemu, w tym świadczącemu usługi publiczne, rolnictwu, leśnictwu, rybactwu i rybołówstwu, łącznie ze zużyciem energii elektrycznej, paliw lub ciepła przez przemysł energetyczny w celu wytwarzania energii elektrycznej, paliw lub ciepła oraz łącznie ze stratami energii elektrycznej, paliw lub ciepła podczas ich przesyłania i dystrybucji;
- 20e) transfer statystyczny – przekazanie, w danym roku kalendarzowym, określonej ilości energii lub paliw wytworzonych z odnawialnych źródeł energii, w szczególności sprzedaż lub zakup tej energii lub paliw, na zasadach i w trybie określonych w rozdziale 6a;”;

2) w art. 4j ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Umowa zawarta na czas nieoznaczony, na podstawie której przedsiębiorstwo energetyczne dostarcza paliwa gazowe lub energię elektryczną odbiorcy końcowemu tych paliw lub energii, ulega rozwiązaniu w terminie 21 dni od dnia, w którym oświadczenie tego odbiorcy dotarło do przedsiębiorstwa energetycznego. Odbiorca ten może wskazać późniejszy termin rozwiązania umowy.”;

3) w art. 7:

a) w ust. 8 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) za przyłączenie źródeł współpracujących z siecią oraz sieci przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii pobiera się opłatę ustaloną na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na realizację przyłączenia, z wyłączeniem:
- a) odnawialnych źródeł energii o mocy elektrycznej zainstalowanej nie wyższej niż 5 MW oraz jednostek kogeneracji o mocy elektrycznej zainstalowanej poniżej 1 MW, za których przyłączenie pobiera się połowę opłaty ustalonej na podstawie rzeczywistych nakładów,
 - b) mikroinstalacji.”,

b) ust 8d otrzymuje brzmienie:

„8d. Do wniosku o określenie warunków przyłączenia podmiot, o którym mowa w ust. 8a dołącza w szczególności, w przypadku przyłączania do sieci:

- 1) mikroinstalacji - tytuł prawny do nieruchomości na której jest planowane przyłączenie mikroinstalacji oraz tytuł prawny do mikroinstalacji;
- 2) źródeł innych niż mikroinstalacje:
 - a) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku takiego planu
 - b) decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla nieruchomości określonej we wniosku, jeżeli jest ona wymagana na podstawie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, albo
 - c) decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej wydaną zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 maja 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. Nr 135, poz.789), w przypadku budowy obiektu energetyki jądrowej.

Wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, lub decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej powinny potwierdzać dopuszczalność lokalizacji danego źródła na terenie objętym planowaną inwestycją.”,

c) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W przypadku gdy przedsiębiorstwo energetyczne odmówi przyłączenia do sieci z powodu braku warunków ekonomicznych, o których mowa w ust. 1, za przyłączenie do sieci przedsiębiorstwo energetyczne może ustalić opłatę w wysokości uzgodnionej z podmiotem ubiegającym się o przyłączenie do sieci w umowie o przyłączenie do sieci; przepisów ust. 8 pkt 1 i pkt 2 oraz pkt 3 lit. a nie stosuje się.”;

4) w art. 9 ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) sposób prowadzenia obrotu energią elektryczną oraz procedurę zmiany sprzedawcy;”;

5) w art. 9a:

a) w ust. 1a po pkt 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

- „4) odbiorca końcowy, który w roku poprzedzającym zużył nie mniej niż 400 GWh energii elektrycznej i dla którego udział kosztu energii elektrycznej w wartości produkcji jest nie mniejszy niż 15 %, w odniesieniu do transakcji nie zawieranych na giełdzie towarowej w rozumieniu ustawy, o której mowa w pkt 2, lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany.”,

b) po ust. 1a dodaje się ust. 1a¹ i ust. 1a² w brzmieniu:

„1a¹. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 i 8, odbiorcy końcowi, o których mowa w ust. 1a pkt 4, wykonują w danym roku kalendarzowym w zakresie 400 GWh zakupionej na własne potrzeby energii elektrycznej.

1a². Odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 1a pkt 4, w terminie do 31 marca danego roku, obowiązany jest do przekazania Prezesowi URE informacji o wykonaniu tego obowiązku za poprzedni rok.”;

6) w art. 9d:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Operator systemu przesyłowego oraz operator systemu połączonego pozostaje pod względem formy prawnej i organizacyjnej oraz podejmowania decyzji niezależny od działalności związanej z wytwarzaniem lub obrotem energią elektryczną lub paliwami gazowymi.”,

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. W celu zapewnienia niezależności operatora systemu przesyłowego oraz operatora systemu połączonego ta sama osoba lub podmiot nie może:

- 1) bezpośrednio lub pośrednio wywierać decydującego wpływu lub wykonywać innych praw względem przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną albo paliwami gazowymi oraz bezpośrednio lub pośrednio wywierać decydującego wpływu lub wykonywać innych praw względem operatora systemu przesyłowego lub połączonego ani wywierać decydującego wpływu na system przesyłowy lub system połączony;
- 2) powoływać członków rady nadzorczej, zarządu lub innych organów uprawnionych do reprezentacji operatora systemu przesyłowego lub operatora systemu połączonego, ani względem systemu przesyłowego lub połączonego oraz bezpośrednio lub pośrednio wywierać decydującego wpływu lub wykonywać praw względem przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną albo paliwami gazowymi;
- 3) pełnić funkcji członka rady nadzorczej, zarządu lub innych organów uprawnionych do reprezentacji operatora systemu przesyłowego lub połączonego, ani względem systemu przesyłowego lub systemu połączonego oraz pełnić tych funkcji w przedsiębiorstwie energetycznym wykonującym działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną albo paliwami gazowymi.”,

c) ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Przez decydujący wpływ rozumie się kontrolę, o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz. Urz. WE L 024 z 29.01.2004).”

d) po ust. 1b dodaje się ust. 1c – 1g w brzmieniu:

„1c. Prawa, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i pkt 2, obejmują w szczególności:

- 1) wykonywanie prawa głosu;
- 2) powoływanie członków rady nadzorczej, zarządu lub innych organów uprawnionych do reprezentacji przedsiębiorstwa energetycznego;
- 3) posiadanie większościowego pakietu udziałów lub akcji.

1d. Operator systemu dystrybucyjnego będący w strukturze przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo pozostaje pod względem formy prawnej i organizacyjnej oraz podejmowania decyzji niezależny od innych działalności niezwiązanych z dystrybucją energii elektrycznej lub paliw gazowych.

1e. W celu zapewnienia niezależności operatora systemu dystrybucyjnego należy spełnić łącznie następujące kryteria niezależności:

- 1) osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu dystrybucyjnego nie mogą uczestniczyć w strukturach zarządzania przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo lub przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie przesyłania, wytwarzania i obrotu energią elektryczną lub paliwami gazowymi;
- 2) osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu dystrybucyjnego mają zapewnioną możliwość niezależnego działania;
- 3) operator systemu dystrybucyjnego ma prawo podejmować niezależne decyzje w zakresie majątku niezbędnego do wykonywania działalności gospodarczej w zakresie dystrybucji energii elektrycznej lub paliw gazowych;
- 4) kierownictwo przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo nie może wydawać operatorowi systemu dystrybucyjnego poleceń dotyczących jego bieżącej działalności ani podejmować decyzji w zakresie budowy sieci lub jej modernizacji, chyba że polecenia te lub decyzje dotyczyłyby działania operatora systemu dystrybucyjnego, które wykaczałyby poza zatwierdzony plan finansowy lub inny równoważny dokument.

1f. Operator systemu magazynowania, będący częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, powinien pozostawać pod względem formy prawnej i organizacyjnej oraz podejmowania decyzji niezależny od innych działalności niezwiązanych z magazynowaniem, przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych.

1g. W celu zapewnienia niezależności operatorowi systemu magazynowania należy spełnić łącznie następujące kryteria:

- 1) osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu magazynowania nie mogą uczestniczyć w strukturach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo odpowiedzialnego bezpośrednio lub pośrednio za bieżącą działalność w zakresie wytwarzania lub obrotu paliwami gazowymi;
- 2) osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu magazynowania mają zapewnioną możliwość niezależnego działania;
- 3) operator systemu magazynowania ma zapewnione prawo do podejmowania niezależnych decyzji w zakresie zarządzanego majątku niezbędnego do

wykonywania działalności gospodarczej w zakresie magazynowania paliw gazowych;

- 4) kierownictwo przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo nie może wydawać operatorowi systemu magazynowania poleceń dotyczących jego bieżącej działalności ani podejmować decyzji w zakresie budowy lub modernizacji instalacji magazynowej, chyba że polecenia te lub decyzje dotyczyłyby działań operatora systemu magazynowania, które wykraczałyby poza zatwierdzony plan finansowy lub inny równoważny dokument.”,

e) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Operator systemu przesyłowego gazowego, operator systemu połączonego gazowego oraz operator systemu dystrybucyjnego gazowego będący w strukturze przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo może świadczyć usługi polegające na przystosowywaniu paliwa gazowego do standardów jakościowych lub warunków technicznych obowiązujących w systemie przesyłowym gazowym lub w systemie dystrybucyjnym gazowym, a także usługi transportu paliw gazowych środkami transportu innymi niż sieci gazowe.”,

f) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Przepisów ust. 1-6 nie stosuje się do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo:

- 1) obsługującego mniej niż sto tysięcy odbiorców przyłączonych do systemu elektroenergetycznego wchodzącego w skład tego przedsiębiorstwa;
- 2) obsługującego system elektroenergetyczny o rocznym zużyciu energii elektrycznej nieprzekraczającym 3 TWh w 1996 r., w którym mniej niż 5 % rocznego zużycia energii elektrycznej pochodziło z innych połączonych z nim systemów elektroenergetycznych;
- 3) obsługującego mniej niż sto tysięcy odbiorców przyłączonych do systemu gazowego a sprzedaż paliw gazowych w ciągu roku nie przekracza 100 mln m³.”;

7) w art. 9h:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2l w brzmieniu:

„2a. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki może wyznaczyć operatorem systemu przesyłowego lub operatorem systemu połączonego wyłącznie przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało certyfikat spełniania kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a, zwany dalej certyfikatem niezależności.

2b. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przyznaje certyfikat niezależności:

- 1) na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego posiadającego koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przesyłania energii elektrycznej lub paliw gazowych;
- 2) z urzędu, w przypadku braku wniosku, o którym mowa w pkt 1;

2c. Właściciel sieci przesyłowej występuje z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2b pkt 1, w terminie 6 miesięcy od daty oddania tej sieci do użytkowania lub od daty skutecznego doręczenia decyzji o uchyleniu decyzji o wyznaczeniu operatora dla tej sieci.

2d. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przed przyznaniem certyfikatu niezależności zajmuje stanowisko w sprawie jego przyznania i przekazuje je do Komisji Europejskiej

wraz z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie spełniania warunków i kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a.

2e. Jeżeli Komisja Europejska nie wyda opinii, o której mowa w ust. 2d, w terminie:

- 1) dwóch miesięcy od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie,
- 2) czterech miesięcy od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie - w przypadku zwrócenia się Komisji Europejskiej do Agencji do spraw Współpracy Organów Regulacji Energetyki, zwanej dalej „Agencją”, danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub innego zainteresowanego podmiotu z wnioskiem o zajęcie stanowiska

- przyjmuje się, że opinia Komisji Europejskiej jest pozytywna.

2f. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po stwierdzeniu, że przedsiębiorstwo energetyczne spełnia kryteria niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a, przyznaje temu przedsiębiorstwu, w drodze decyzji certyfikat niezależności, w terminie dwóch miesięcy od dnia wydania opinii, o której mowa w ust. 2d, lub od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 2e.

2g. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki niezwłocznie powiadamia Komisję Europejską o przyznaniu albo o odmowie przyznania certyfikatu niezależności.

2h. Decyzję, o której mowa w ust. 2f, wraz z opinią Komisji Europejskiej, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki niezwłocznie ogłasza w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki.

2i. Przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało certyfikat niezależności, jest obowiązane niezwłocznie poinformować Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o każdej planowanej transakcji, która może mieć wpływ na spełnianie przez to przedsiębiorstwo kryteriów niezależności.

2j. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki sprawdza spełnianie przez operatora, o którym mowa w ust. 2a, kryteriów niezależności:

- 1) po przekazaniu przez tego operatora informacji, o której mowa w ust. 2i;
- 2) z własnej inicjatywy, w przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do spełniania tych kryteriów;
- 3) na uzasadniony wniosek Komisji Europejskiej.

2k. W przypadku stwierdzenia, po sprawdzeniu, o którym mowa w ust. 2j, że operator nie spełnia kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d ust. 1a, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki określa w drodze decyzji działania, jakie należy podjąć w celu spełnienia tych kryteriów oraz wyznacza termin ich podjęcia.

2l. W przypadku niepodjęcia przez operatora w wyznaczonym terminie, działań o których mowa w ust. 2k, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uchyla decyzję o wyznaczeniu tego przedsiębiorstwa operatorem.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Właściciel, o którym mowa w ust. 1, występuje z wnioskiem do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wyznaczenie:

- 1) operatora systemu przesyłowego lub operatora systemu połączonego w terminie 30 dni od dnia uzyskania przez przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 2b pkt 1, certyfikatu niezależności;
- 2) operatora systemu dystrybucyjnego, operatora systemu magazynowania paliw gazowych lub operatora systemu skraplania gazu ziemnego, w terminie 30 dni od dnia:

- a) doręczenia decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o udzieleniu temu właścicielowi koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej z wykorzystaniem tych sieci lub instalacji, albo
- b) w którym właściciel zawarł umowę o powierzenie wykonywania obowiązków operatora z przedsiębiorstwem, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, w odniesieniu do sieci lub instalacji będących jego własnością.”.

8) po art. 11f dodaje się art. 11g – art. 11i w brzmieniu:

„**Art. 11g.** 1. Świadcstwo pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dokumentem stanowiącym dowód dla odbiorcy końcowego, że dana ilość dostarczonej energii elektrycznej została wytworzona w odnawialnym źródle energii i wprowadzona do sieci.

Art. 11h. 1. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznaje gwarancje pochodzenia wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki może odmówić uznania gwarancji pochodzenia wydanej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej w przypadku, gdy wystąpią uzasadnione wątpliwości co do jej autentyczności lub wiarygodności danych zamieszczonych w gwarancji pochodzenia.

3. Odmowa uznania gwarancji pochodzenia, o której mowa w ust. 1, następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

4. O przyczynie odmowy uznania gwarancji pochodzenia, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki niezwłocznie informuje Komisję Europejską, podając przyczynę odmowy.

5. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, w drodze decyzji, umarza z urzędu gwarancje pochodzenia po upływie okresu, o którym mowa w art. 11h. Od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji.”;

6. Gwarancję pochodzenia wydaje się dla 1 MWh wytworzonej energii elektrycznej.

7. Gwarancja pochodzenia nie daje prawa do korzystania z instrumentów wspierających wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii określonych w niniejszej ustawie.

Art. 11 i. 1 Prezes Urzędu Regulacji Energetyki prowadzi rejestr gwarancji pochodzenia.

2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, jest prowadzony w sposób zapewniający identyfikację podmiotów, którym wydano gwarancję pochodzenia.

3. Rejestr gwarancji pochodzenia jest prowadzony w systemie informatycznym.

4. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z chwilą wydania gwarancji pochodzenia dokonuje wpisu do rejestru gwarancji pochodzenia.

5. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wykreśla gwarancję pochodzenia z rejestru gwarancji pochodzenia, po upływie 12 miesięcy od dnia wydania gwarancji pochodzenia, jednak nie później niż z chwilą umorzenia świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1.”;

9) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii sporządza, dla obszaru swojego działania, plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe lub energię, uwzględniając:

- 1) miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego albo w przypadku braku takiego planu, kierunki rozwoju gminy określone w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy;
- 2) politykę energetyczną państwa;
- 3) dziesięcioletni plan rozwoju sieci o zasięgu wspólnotowym, o którym mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2010 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 lub w art. 8 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 - w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem energii elektrycznej lub paliw gazowych.

2. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem energii elektrycznej lub paliw gazowych sporządza plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną lub paliwa gazowe co roku na okres 10 lat.

3. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej lub paliw gazowych sporządza plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną lub paliwa gazowe na okres nie krótszy niż 5 lat i dokonuje aktualizacji tego planu nie rzadziej niż co trzy lata.

4. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej sporządza prognozę dotyczącą stanu bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej na okres nie krótszy niż 15 lat.

5. Plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną lub paliwa gazowe opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej lub paliw gazowych uwzględnia plan rozwoju opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem odpowiednio energii elektrycznej lub paliw gazowych.

6. Plany, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności:

- 1) przewidywany zakres dostarczania energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła;
- 2) przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy albo budowy sieci oraz planowanych nowych źródeł energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła, w tym źródeł odnawialnych;
- 3) przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy lub budowy połączeń z systemami elektroenergetycznymi albo z systemami gazowymi innych państw;
- 4) przedsięwzięcia racjonalizujące zużycie paliw i energii u odbiorców;
- 5) przewidywany sposób finansowania inwestycji;
- 6) przewidywane przychody niezbędne do realizacji planów;
- 7) planowany harmonogram realizacji inwestycji.

7. Plan, o którym mowa w ust. 2 i 3, w zakresie obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną, powinien także określać wielkość zdolności wytwórczych i ich rezerw, preferowane lokalizacje i strukturę nowych źródeł, wielkość zdolności

przesyłowych lub dystrybucyjnych w systemie elektroenergetycznym i stopnia ich wykorzystania, a także działania i przedsięwzięcia zapewniające bezpieczeństwo dostarczania energii elektrycznej.

8. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem energii elektrycznej lub paliw gazowych, określając w planie, o którym mowa w ust. 2, poziom połączeń międzysystemowych elektroenergetycznych lub gazowych, bierze w szczególności pod uwagę:

- 1) krajowe, regionalne i europejskie cele w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym projekty stanowiące element osi projektów priorytetowych określonych w załączniku I do decyzji, o której mowa w art. 15b ust. 5 pkt 4;
- 2) istniejące połączenia międzysystemowe elektroenergetyczne i gazowe oraz ich wykorzystanie w sposób najbardziej efektywny;
- 3) zachowanie właściwych proporcji między kosztami budowy nowych połączeń międzysystemowych elektroenergetycznych i gazowych a korzyściami wynikającymi z ich budowy dla odbiorców końcowych.

9. Plany, o których mowa w ust. 1, powinny zapewniać minimalizację nakładów i kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwo energetyczne, tak aby nakłady i koszty nie powodowały w poszczególnych latach nadmiernego wzrostu cen i stawek opłat za dostarczanie paliw gazowych lub energii, przy zapewnieniu ciągłości, niezawodności i jakości dostaw.

10. W planach, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się także zapotrzebowanie na nowe zdolności w systemie przesyłowym lub dystrybucyjnym zgłoszone przez podmioty przyłączone do sieci lub podmioty ubiegające się o przyłączenie do sieci.

11. W celu racjonalizacji przedsięwzięć inwestycyjnych, przy sporządzaniu projektów planów, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorstwa energetyczne są obowiązane współpracować z podmiotami przyłączonymi do sieci oraz gminami, na których obszarze przedsiębiorstwo to wykonuje działalność gospodarczą; współpraca powinna polegać w szczególności na:

- 1) przekazywaniu podmiotom przyłączonym do sieci, na ich wniosek, informacji o planowanych przedsięwzięciach w takim zakresie, w jakim przedsięwzięcia te będą miały wpływ na pracę urządzeń przyłączonych do sieci albo na zmianę warunków przyłączenia lub dostawy paliw gazowych lub energii;
- 2) zapewnieniu spójności między planami przedsiębiorstw energetycznych a założeniami i planami, o których mowa w art. 19 i 20.

12. Projekty planów, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 13-15, podlegają uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki, z wyłączeniem planów rozwoju przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji:

- 1) paliw gazowych, dla mniej niż 50 odbiorców, którym przedsiębiorstwo to dostarcza rocznie mniej niż 50 mln m³ tych paliw;
- 2) energii elektrycznej, dla mniej niż 100 odbiorców, którym przedsiębiorstwo to dostarcza rocznie mniej niż 50 GWh tej energii;
- 3) ciepła.

13. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem energii elektrycznej lub paliw gazowych przedkłada projekt planu, o którym mowa w ust. 2, w celu uzgodnienia z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki, do dnia 31 marca po przeprowadzeniu konsultacji, o których mowa w ust. 14.

14. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem energii elektrycznej lub paliw gazowych konsultuje projekt planu, o którym mowa w ust. 2, ze wszystkimi

zainteresowanymi stronami, zamieszczając projekt ten na swojej stronie internetowej i wyznaczając termin na zgłaszanie uwag. Termin ten nie może być krótszy niż 21 dni.

15. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej lub paliw gazowych przedkłada, w celu uzgodnienia z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki projekt planu, o którym mowa w ust. 1, nie później niż na 90 dni przed dniem przedłożenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki wniosku o zatwierdzenie taryfy pod rygorem nie uwzględnienia w taryfie nakładów wynikających z tego projektu.

16. Przedsiębiorstwo energetyczne zobowiązane do uzgodnienia z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki planu rozwoju, przedkłada Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki corocznie, do dnia 1 marca, sprawozdanie z realizacji tego planu.

17. Gminy, przedsiębiorstwa energetyczne lub odbiorcy końcowi energii elektrycznej lub paliw gazowych udostępniają nieodpłatnie przedsiębiorstwom energetycznym, o których mowa w ust. 1, informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1-4 i 7, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych lub innych informacji prawnie chronionych.

18. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie niższej niż 50 MW sporządza i przedkłada Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki prognozy na okres 15 lat obejmujące w szczególności wielkość jego wytwarzania energii elektrycznej, przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy istniejących lub budowy nowych źródeł, a także dane techniczno-ekonomiczne dotyczące typu i wielkości tych źródeł, ich lokalizacji oraz rodzaju paliwa wykorzystywanego do wytwarzania energii elektrycznej.

19. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej, co 3 lata, aktualizuje prognozy, o których mowa w ust. 18 i informuje o tych prognozach Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz operatorów systemów elektroenergetycznych, do których sieci jest przyłączone, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

20. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej oraz przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej przyłączone do sieci przesyłowej przekazują operatorowi systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego informacje o strukturze i wielkościach zdolności wytwórczych i dystrybucyjnych przyjętych w planach, o których mowa w ust. 2 i 3, lub prognozach, o których mowa w ust. 18, stosownie do postanowień instrukcji opracowanej przez operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub operatora systemu połączonego elektroenergetycznego.”;

10) po art. 20 dodaje się art. 20a – 20f w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki opracowuje projekt krajowego planu działania w zakresie odnawialnych źródeł energii, zwanego dalej „krajowym planem działania”, a także jego aktualizację, stosując obiektywne i przejrzyste zasady oraz uwzględniając politykę energetyczną państwa.

2. Krajowy plan działania określa w szczególności:

- 1) krajowy cel w zakresie udziału energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, zużywanych w energetyce oraz w transporcie;
- 2) cele pośrednie, w okresach dwuletnich, określające model dojścia do krajowego celu, o którym mowa w pkt 1;
- 3) wpływ środków polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii brutto oraz działania jakie należy podjąć aby osiągnąć krajowy cel, o którym mowa w pkt 1;

- 4) końcowe zużycie energii brutto wytwarzanej w odnawialnych źródłach energii, w tym w energetyce oraz w transporcie;
- 5) działania niezbędne do osiągnięcia celów pośrednich, o których mowa w pkt 2, w poszczególnych latach, aż do osiągnięcia krajowego celu, o którym mowa w pkt 1, w zakresie:
 - a) współpracy między jednostkami samorządu terytorialnego a organami administracji rządowej,
 - b) współpracy międzynarodowej dotyczącej odnawialnych źródeł energii oraz projektów energetycznych,
 - c) krajowej strategii rozwoju zasobów biomasy, w tym rozwoju nowych jej zasobów.

3. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, w drodze uchwały, przyjmuje krajowy plan działania.

4. Przyjęty przez Radę Ministrów krajowy plan działania minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej.

5. W przypadku, gdy udział energii i paliw z odnawialnych źródeł energii, określony w krajowym planie działania obniży się poniżej orientacyjnego kursu w okresie dwuletnim, bezpośrednio poprzedzającym okres określony w krajowym planie działania, minister właściwy do spraw gospodarki opracowuje i przekazuje Komisji Europejskiej aktualizację krajowego planu działania.

6. Aktualizacji krajowego planu działania, o której mowa w ust. 5, dokonuje się na zasadach i w trybie określonym w ust. 1-4.

Art. 20b. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki monitoruje realizację celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1, w szczególności na podstawie danych przekazanych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz wyników badań statystycznych prowadzonych zgodnie z programem badań statystycznych statystyki publicznej w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.⁵⁾).

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, co dwa lata, sporządza i przedstawia Radzie Ministrów sprawozdanie z wyników monitorowania, o którym mowa w ust. 1, oraz z postępu w promowaniu wykorzystania energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii.

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2 zawiera informacje obejmujące w szczególności:

- 1) udział energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, zużywanej w energetyce i transporcie, oraz możliwości dysponowania tymi źródłami;
- 2) stan infrastruktury technicznej odnawialnych źródeł energii;
- 3) wpływ środków polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii brutto;
- 4) działania podejmowane dla realizacji celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1;
- 5) przewidywane zapotrzebowanie na energię i paliwa wytworzone w odnawialnych źródłach energii;
- 6) planowane lub będące w budowie odnawialne źródła energii.

4. Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, przyjmuje sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2, nie później niż do dnia 30 listopada danego roku, w którym sprawozdanie sporządzono.

5. Przyjęte przez Radę Ministrów sprawozdanie, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej, w terminie do dnia 31 grudnia danego roku.

Art. 20c. 1. Zadania związane z funkcjonowaniem rynku energii i paliw wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii zużywanych w energetyce i transporcie, wykonują minister właściwy do spraw gospodarki, minister właściwy do spraw rozwoju wsi, minister właściwy do spraw środowiska, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezes Głównego Urzędu Statystycznego, zwany dalej „Prezesem GUS”.

2. Realizacja zadań określonych w ust. 3 - 7 ma na celu identyfikację kierunku rozwoju odnawialnych źródeł energii, wypracowanie optymalnego i zrównoważonego stopnia wykorzystania poszczególnych rodzajów odnawialnych źródeł energii, zwiększanie bezpieczeństwa energetycznego, ochronę środowiska oraz osiągnięcie celów wynikających z przyjętych umów międzynarodowych.

3. Zadania ministra właściwego do spraw gospodarki w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) określanie krajowych środków mających na celu rozwój wykorzystania energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii;
- 2) monitorowanie funkcjonowania instrumentów wspierających wytwarzanie energii i paliw w odnawialnych źródłach energii oraz działań mających na celu ich wykorzystanie;
- 3) podejmowanie działań mających na celu usprawnienie procedur administracyjnych związanych z prowadzeniem procesu inwestycyjnego odnawialnych źródeł energii oraz usuwanie innych barier mogących ograniczać wzrost wykorzystania odnawialnych źródeł energii;
- 4) monitorowanie funkcjonowania gwarancji pochodzenia;
- 5) opracowywanie analiz w zakresie zapotrzebowania na energię i paliwa wytwarzane w odnawialnych źródłach energii oraz nadwyżki ich wytwarzania.

4. Zadania ministra właściwego do spraw rozwoju wsi w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) promowanie wykorzystania biomasy pochodzenia rolniczego na cele energetyczne;
- 2) monitorowanie wykorzystania surowców pochodzenia rolniczego na cele energetyczne,
- 3) monitorowanie zmian w wykorzystaniu gruntów, ze szczególnym uwzględnieniem gruntów przeznaczanych pod uprawy energetyczne.

5. Zadania ministra właściwego do spraw środowiska w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) promowanie wytwarzania paliw ciekłych i biopaliw ciekłych z odpadów;
- 2) monitorowanie wpływu wytwarzania biokomponentów, biopaliw ciekłych, biomasy, biogazu, biogazu rolniczego i biopłynów na bioróżnorodność, zasoby wodne oraz na jakość wody i gleby;
- 3) opracowywanie analiz w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz udziału odpadów podlegających biodegradacji oraz innych czynników wpływających na środowisko w związku z wytwarzaniem energii i paliw w odnawialnych źródłach energii.

6. Zadania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) przekazywania danych dotyczących odnawialnych źródeł energii w sprawozdaniu o którym mowa w art. 24 ust. 1, stosownie do zakresu zadań Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.
- 2) monitorowanie wykonania obowiązku, przez przedsiębiorstwa energetyczne, w zapewnieniu pierwszeństwa w przesyłaniu lub dystrybucji energii i paliw wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii.

7. Zadania Prezesa GUS w zakresie, o którym mowa w ust. 1, obejmują prowadzenie stałej statystyki dotyczącej udziału energii i paliw wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii w końcowym zużyciu energii, w podziale na sektory elektroenergetyki, ciepła i chłodu oraz transportu;

8. Pozyskane w trakcie realizacji zadań, o których mowa ust. 3 - 7, informacje z postępu w promowaniu wykorzystania energii i paliw wytwarzanych w odnawialnych źródłach energii minister właściwy do spraw gospodarki, minister właściwy do spraw rozwoju wsi, minister właściwy do spraw środowiska, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezes GUS, udostępniają w Biuletynie Informacji Publicznej danego ministerstwa lub urzędu.

Art. 20d. 1. Udział energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii użytej w energetyce oraz w transporcie oblicza się jako iloraz ilości końcowego zużycia energii brutto wytworzonej z odnawialnych źródeł energii oraz ilości końcowego zużycia energii brutto, w okresie danego roku, wyrażony w procentach.

2. Do obliczania udziału energii wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, o którym mowa w ust. 1, stosuje się metodologię określoną w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. U. L 304 z 14.11.2008 r.).

Art. 20e. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób obliczania:

- 1) ilości końcowego zużycia energii brutto wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, uwzględniając ilość energii elektrycznej lub ciepła użytej w energetyce, oraz ilość biokomponentów, biopaliw ciekłych oraz paliw, użytych w transporcie,
 - 2) znormalizowanej ilości energii wytworzonej w elektrowniach wodnych lub w farmach wiatrowych,
 - 3) rzeczywistej ilości ciepła wytworzonego z energii aerothermalnej, geothermalnej lub hydrothermalnej przez pompy ciepła
- biorąc pod uwagę rodzaj działalności gospodarczej, możliwości techniczne i organizacyjne w zakresie wytwarzania energii z odnawialnych źródeł energii.

Art. 20f. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki w celu zwiększania stopnia wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz zwiększania świadomości społecznej w zakresie odnawialnych źródeł energii tworzy elektroniczną bazę danych, dotyczącą wykorzystania energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii i udostępnia ją w Biuletynie Informacji Publicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

2. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezes GUS przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, informacje dotyczące wykorzystania energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii.

3. Przekazywane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki informacje o których mowa w ust. 2 dotyczą w szczególności:

- 1) ilości obowiązujących koncesji na wytwarzanie energii i paliw w odnawialnych źródłach energii, z podziałem na rodzaje odnawialnych źródeł energii na które zostały one wydane, zainstalowaną moc oraz lokalizację,
 - 2) ilości wydanych świadectw pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, z podziałem na rodzaje odnawialnych źródeł energii na które zostały one wydane,
 - 3) ilości umorzonych świadectw pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, z podziałem na rodzaje odnawialnych źródeł energii na które zostały one wydane,
 - 4) ilości wydanych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki rozstrzygnięć w zakresie przyłączania odnawialnych źródeł energii do sieci elektroenergetycznej, z podziałem na rodzaje odnawialnych źródeł energii których one dotyczą,
 - 5) ilości wydanych gwarancji pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, z podziałem na rodzaje odnawialnych źródeł energii na które zostały one wydane,
 - 6) zmian w rejestrze o którym mowa w art. 9p ust. 1
– w terminie 180 dni od zakończenia danego roku.
4. Przekazywane przez Prezesa GUS informacje o których mowa w ust. 2 dotyczą w szczególności.
- 1) mocy zainstalowanej odnawialnych źródeł energii w podziale na źródła koncesjonowane i te, które nie posiadają koncesji,
 - 2) ilości energii wytworzonej w instalacjach wykorzystujących odnawialne źródła energii z rozróżnieniem na rodzaje i sektory odnawialnych źródeł energii,
 - 3) ilości oraz rodzaju biomasy wykorzystywanej na cele energetyczne z rozróżnieniem czy dostawy mają charakter pośredni czy bezpośredni,
 - 4) stopnia wykorzystania gruntów na potrzeby produkcji wyspecjalizowanych upraw energetycznych ,
 - 5) udziału odnawialnych źródeł energii w końcowym zużyciu energii brutto, z rozróżnieniem na sektory odnawialnych źródeł energii
- w terminie roku od zakończenia roku poprzedniego objętego badaniem statystycznym,
5. Dane opublikowane w elektronicznej bazie danych, o której mowa w ust. 1, po ich wcześniejszym przetworzeniu, są jawne.”;

11) po rozdziale 3 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

**„Rozdział 3a
Warunki i tryb akredytowania organizatorów szkoleń
oraz certyfikowania instalatora mikroinstalacji**

Art. 20g. 1. Instalatorem mikroinstalacji, zwanym dalej „instalatorem”, może być osoba, która posiada ważny certyfikat instalatora mikroinstalacji, zwany dalej „certyfikatem”, odpowiednio w zakresie instalowania danego rodzaju mikroinstalacji, o których mowa w ust. 2.

2. Posiadanie certyfikatu jest wymagane do instalowania następujących rodzajów mikroinstalacji:

- 1) kotłów i pieców na biomasę;
- 2) systemów fotowoltaicznych;
- 3) słonecznych systemów grzewczych;

- 4) pomp ciepła;
- 5) płytkich systemów geotermalnych.

3. Osoba, o której mowa w ust. 1, w zakresie określonym w certyfikacie może wykonywać także roboty budowlane dotyczące mikroinstalacji lub utrzymywać je w należyłym stanie technicznym.

4. Prezes Urzędu Dozoru Technicznego, zwany dalej „Prezesem UDT”, wydaje certyfikat na wniosek osoby spełniającej warunki:

- 1) posiadającej:
 - a) pełną zdolność do czynności prawnych,
 - b) wykształcenie minimum zasadnicze zawodowe lub równoważne w zakresie urządzeń i instalacji: sanitarnych, energetycznych, grzewczych, chłodniczych lub elektrycznych,
 - c) poświadczone przez pracodawcę trzyletnie doświadczenie zawodowe w zakresie instalowania, wykonywania robót budowlanych dotyczących mikroinstalacji lub utrzymywania w należyłym stanie technicznym minimum trzech mikroinstalacji, z określeniem ich rodzaju, miejsca oraz parametrów technicznych;
- 2) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne przeciwko wiarygodności dokumentów oraz obrotowi gospodarczemu,
- 3) ukończyła z wynikiem pozytywnym szkolenie poświadczone zaświadczeniem, przeprowadzone przez akredytowanego organizatora szkoleń, o którym mowa w art. 20h ust. 1, w zakresie dotyczącym odpowiedniego rodzaju mikroinstalacji,
- 4) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin odpowiednio do danego rodzaju mikroinstalacji zwany dalej „egzaminem”, przed komisją egzaminacyjną działającą przy Prezesie UDT, nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia ukończenia szkolenia.

5. Niekaralność w zakresie, o którym mowa w ust. 4 pkt 4, powinna być potwierdzona złożeniem przez osobę ubiegającą się o wydanie certyfikatu oświadczenia o niekaralności. Wnioskujący o wydanie certyfikatu jest obowiązany do zawarcia w oświadczeniu klauzuli następującej treści: "Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

6. Certyfikat jest ważny przez okres 10 lat od daty jego wydania.

7. Za egzamin pobiera się opłatę na zasadach określonych w art. 20l.

Art. 20h. 1. Akredytowanym organizatorem szkoleń prowadzących do certyfikacji instalatora może być podmiot, który uzyskał, w drodze decyzji administracyjnej, akredytację Prezesa UDT, zwaną dalej „akredytacją”, w zakresie szkolenia odpowiednim do rodzaju instalacji, o których mowa w art. 20g ust. 2. Za udzielenie akredytacji pobiera się opłatę.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, składa do Prezesa UDT wniosek o akredytację odpowiednio do typu szkolenia i rodzaju instalacji, w zakresie, w którym zamierza prowadzić szkolenia, podpisany przez osobę upoważnioną do jego reprezentowania.

3. Prezes UDT dokonuje oceny organizatora szkoleń na zgodność z zakresem programowym szkolenia oraz warunkami udzielenia akredytacji, określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 20o pkt 1 i 3, i sporządza protokół z przeprowadzonej oceny.

4. Na podstawie pozytywnego wyniku oceny stwierdzonego w protokole, Prezes UDT udziela, w drodze decyzji administracyjnej, akredytacji organizatorowi szkoleń.

5. Akredytacja jest udzielana na okres 5 lat, licząc od dnia zakończenia sprawdzenia i podlega okresowej weryfikacji, nie rzadziej jednak niż raz w czasie ważności udzielonej akredytacji.

6. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio do okresowej weryfikacji przeprowadzanej przez Prezesa UDT.

7. Prezes UDT, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia udzielenia akredytacji organizatorowi szkoleń lub odwołuje udzieloną akredytację, jeżeli odpowiednio wyniki oceny lub okresowej weryfikacji, o których mowa w ust. 4 lub 5, są negatywne.

8. Organem wyższego stopnia w sprawach, o których mowa w ust. 1 lub w ust. 8, jest minister właściwy do spraw gospodarki.

Art. 20i. Osoba będąca obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może instalować mikroinstalacje, o których mowa w art. 20g ust. 2, jeżeli nabyła w tym państwie wymagane uprawnienia instalatora, zgodnie z przepisami o zasadach uznawania kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych.

Art. 20j. 1. Prezes UDT wznawia ważność certyfikatu na okres kolejnych 10 lat na pisemny wniosek, złożony nie mniej niż na 30 dni przed datą upływu ważności wydanego certyfikatu, jeżeli instalator:

- 1) nie przestał spełniać wymagań, o którym mowa w art. 20g ust. 4 pkt 4;
- 2) w okresie 12 miesięcy poprzedzających datę upływu ważności certyfikatu ukończył z wynikiem pozytywnym szkolenie poświadczony zaświadczeniem, przeprowadzone przez akredytowanego organizatora szkoleń.
- 3) przedstawi wykaz zainstalowanych mikroinstalacji w celu potwierdzenia ciągłości pracy.

2. Za wznowienie ważności certyfikatu pobiera się opłatę.

3. Instalator, który nie ukończył szkolenia w terminie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może otrzymać certyfikat po spełnieniu warunków określonych w art. 20g ust. 4 pkt 5 i 6.

4. W przypadku utraty certyfikatu, na wniosek osoby zainteresowanej, Prezes UDT wydaje wtórnik. Za wydanie wtórnika pobiera się opłatę na zasadach określonych w art. 20l.

Art. 20k. 1. Prezes UDT na wniosek pracodawcy lub w wyniku uzyskanej informacji od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 28, lub stwierdzenia, że certyfikat jest stosowany niezgodnie z przeznaczeniem lub istnieją udokumentowane dowody, że mikroinstalacja jest zainstalowana niezgodnie z przepisami:

- 1) zawiesza certyfikat do chwili wyjaśnienia przyczyn zawieszenia, na czas nie dłuższy niż 30 dni;
- 2) przywraca certyfikat w przypadku, gdy w toku postępowania wyjaśniającego nie zostały potwierdzone przyczyny zawieszenia;
- 3) cofa certyfikat:
 - a) w przypadku, gdy w toku postępowania wyjaśniającego zostały potwierdzone przyczyny zawieszenia,
 - b) jeżeli instalator przestał spełniać wymaganie, o którym mowa w art. 20g ust. 4 pkt 4.

2. Od decyzji o cofnięciu certyfikatu służy odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki.

3. Termin zawieszenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wlicza się do okresu ważności wydanego certyfikatu.

4. Osoba, której cofnięto certyfikat na podstawie ust. 1 pkt 3, nie może ubiegać się o wydanie certyfikatu przez okres 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym decyzja o cofnięciu certyfikatu stała się ostateczna.

Art. 20l. 1. Opłaty, o których mowa w art. 20g ust. 7 i w art. 20j ust. 3, stanowią przychód Urzędu Dozoru Technicznego przeznaczony na pokrycie kosztów związanych z utrzymywaniem katalogu pytań egzaminacyjnych, przeprowadzaniem egzaminów, w tym wynagrodzeniami członków komisji egzaminacyjnej, wznowieniem certyfikatu, wydawaniem wtórników, a także utrzymywaniem ewidencji certyfikowanych instalatorów oraz udziałem w europejskich systemach certyfikowania lub równoważnej kwalifikacji.

2. Opłata, o której mowa w art. 20h ust. 1, stanowi przychód Urzędu Dozoru Technicznego przeznaczony na pokrycie kosztów związanych z oceną dokumentacji i weryfikacją akredytowanych organizatorów szkoleń, oraz utrzymywaniem ich ewidencji

Art. 20m. Dokumentacja dotycząca przebiegu kwalifikacji, wydanych certyfikatów i ich wtórników jest przechowywana przez Prezesa UDT przez okres 10 lat.

Art. 20n. 1. Prezes UDT prowadzi w systemie informatycznym ewidencję certyfikowanych instalatorów oraz osób, o których mowa w art. 20p ust. 2 i 5, wydanych certyfikatów i ich wtórników oraz akredytowanych organizatorów szkoleń.

2. Prezes UDT jest administratorem danych zgromadzonych odpowiednio w ewidencjach, o których mowa w ust. 1.

3. W przypadku wygaśnięcia ważności certyfikatu lub jego cofnięcia, Prezes UDT po 5 latach od daty wygaśnięcia lub cofnięcia certyfikatu usuwa z ewidencji, o której mowa w ust. 1, dane dotyczące instalatora.

4. W przypadku wygaśnięcia ważności akredytacji lub jej odwołania, Prezes UDT po 3 miesiącach od daty wygaśnięcia lub odwołania akredytacji usuwa z ewidencji, o której mowa odpowiednio w ust. 1, dane dotyczące akredytowanego organizatora szkoleń.

Art. 20o. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki, formę i tryb udzielania akredytacji organizatorowi szkoleń, tryb jej okresowej weryfikacji oraz odwoływania;
- 2) zakres programowy szkoleń podstawowych lub przypominających, części teoretycznej i praktycznej, obejmujący minimalny zakres wiedzy i umiejętności odpowiednio dla danego rodzaju mikroinstalacji, o których mowa w art. 20g ust. 2, w przypadku osób ubiegających się o wydanie lub wznowienie ważności certyfikatu,
- 3) wysokość opłat za szkolenie podstawowe i przypominające, uwzględniając ich maksymalną wysokość, nieprzekraczającą kwoty 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.⁶⁾),
- 4) warunki, formę i tryb udzielania akredytacji organizatorowi szkoleń, tryb jej okresowej weryfikacji oraz odwoływania,
- 5) wysokość opłaty, o której mowa w art. 20h ust. 1, oraz tryb jej wnoszenia, uwzględniając jej maksymalną wysokość, nieprzekraczającą kwoty 150%

przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

- 6) warunki, formę i tryb przeprowadzania egzaminu oraz kryteria jego łącznej oceny, mając na uwadze zapewnienie niezależnego i bezstronnego przeprowadzenia takiego egzaminu,
 - 7) tryb powoływania i odwoływania członków komisji, o której mowa w art. 20g ust. 4 pkt 6, sposób dokumentowania kwalifikacji niezbędnych do powołania w jej skład, sposób jej działania oraz sposób ustalania wysokości wynagrodzenia członków komisji, mając na uwadze zapewnienie niezależnego i bezstronnego sprawdzenia przygotowania osób ubiegających się o wydanie certyfikatu instalatora,
 - 8) wzór certyfikatu, tryb jego wydawania i wydawania wtórnika,
 - 9) sposób prowadzenia ewidencji oraz zakres danych, o których mowa w art. 20n ust. 1, oraz warunki i sposób bezpiecznego przechowywania dokumentacji dotyczącej egzaminu, uwzględniając potrzebę właściwego zabezpieczenia tej dokumentacji uniemożliwiającego dostęp osób niepowołanych, a także wyposażenie pomieszczeń gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów,
 - 10) wysokość opłaty, o której mowa w art. 20g ust. 7, oraz tryb jej wnoszenia, uwzględniając jej maksymalną wysokość nie przekraczającą 25% kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
 - 11) wysokość opłaty, o której mowa w art. 20j ust. 3, która nie może być wyższa niż 50 zł za dokument, oraz tryb jej wnoszenia, mając na uwadze pokrycie kosztów wydania wtórnika certyfikatu, w tym pokrycie kosztów związanych z drukiem i czynnościami administracyjnymi
- mając na uwadze zapewnienie odpowiedniej jakości mikroinstalacji, bezstronny i niezależny przebieg procesu akredytacji organizatorów szkoleń oraz certyfikacji instalatorów w danym rodzaju mikroinstalacji oraz zapewnienie ich właściwego dokumentowania i ewidencjonowania oraz bezpiecznego ich przechowywania.

Art. 20p. 1. Za równoważne z uzyskaniem certyfikatu instalatora mikroinstalacji uznaje się uzyskanie świadectwa ukończenia co najmniej dwusemestralnych studiów podyplomowych lub równorzędnych w terminie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Osoby, które ukończyły studia podyplomowe lub równorzędne, o których mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od daty uzyskania świadectwa ukończenia studiów podyplomowych lub równorzędnych przesyłają jego uwierzytelnioną kopię, w celu rejestracji w ewidencji, o której mowa w art. 20n ust. 1, oraz wydania certyfikatu i wnoszą na rachunek Urzędu Dozoru Technicznego zryczałtowaną opłatę w wysokości 50 zł.

3. Program studiów podyplomowych lub równorzędnych obejmują jako minimum zagadnienia zawarte w zakresie programowym szkolenia oraz egzaminu określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 20o pkt 1 i 5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego zatwierdza po zaopiniowaniu przez ministra właściwego do spraw gospodarki proponowany przez wydziały szkół wyższych program studiów podyplomowych lub równorzędnych.

4. Prezes UDT wznawia ważność certyfikatu, o którym mowa w ust. 2, na zasadach określonych w art. 20j.

5. Osoby posiadające dokument wydany w ramach istniejących systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania w zakresie instalowania danego rodzaju mikroinstalacji, w porównaniu z osobami, o których mowa w art. 20g ust. 1, uważa się za posiadaczy tymczasowego certyfikatu.

6. Tymczasowe dokumenty, o których mowa w ust. 5, wygasają z dniem upływu ich ważności, ale nie później niż w terminie trzech lat od dnia wejścia w życie ustawy.

7. Osoby, o których mowa w ust. 5, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy przesyłają do Prezesa UDT uwierzytelnioną przez pracodawcę kopię posiadanego dokumentu, w celu rejestracji w ewidencji, o której mowa w art. 20n ust. 1, oraz wydania tymczasowego certyfikatu i wnoszą na rachunek Urzędu Dozoru Technicznego zryczałtowaną opłatę w wysokości 50 zł.”;

12) w art. 21:

a) ust 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Prezes Rady Ministrów powołuje Prezesa URE na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru.”,

b) po ust. 2k dodaje się ust. 2l – 2o w brzmieniu:

„2l. Prezes URE jest powoływany na pięcioletnią kadencję i może być ponownie powołany tylko raz. Po upływie kadencji Prezes URE pełni swoją funkcję do czasu powołania następcy.

2m. Prezes URE może zostać odwołany, przez Prezesa Rady Ministrów, przed upływem kadencji, na którą został powołany, wyłącznie w przypadku:

- 1) rażącego naruszenia prawa;
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za popełnione umyślnie przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
- 3) orzeczenia zakazu zajmowania kierowniczych stanowisk lub pełnienia funkcji związanych ze szczególną odpowiedzialnością w organach państwa;
- 4) choroby trwale uniemożliwiającej wykonywanie zadań;
- 5) złożenia rezygnacji.

2n. Wiceprezes URE tymczasowo, do czasu powołania nowego Prezesa URE, wykonuje obowiązki Prezesa URE w razie:

- 1) śmierci Prezesa URE,
- 2) odwołania Prezesa URE przed upływem kadencji,
- 3) stwierdzenia nieważności powołania Prezesa URE lub innych przyczyn nieobjęcia urzędu po dokonaniu powołania.

2o. Osoba wykonująca obowiązki Prezesa URE nie może dokonać zwolnienia, o którym mowa w art. 49 ust. 1.”,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Prezes Rady Ministrów powołuje wiceprezesa URE na wniosek Prezesa URE, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru.”,

d) po ust. 5 dodaje się ust. 5c i 5d w brzmieniu:

„5c. Wiceprezes URE jest powoływany na pięcioletnią kadencję i może być ponownie powołany tylko raz. Po upływie kadencji wiceprezes URE pełni swoją funkcję do czasu powołania następcy.

5d. Prezes Rady Ministrów odwołuje wiceprezesa URE na wniosek Prezesa URE.”,

e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia, nadaje statut URE, określający jego organizację wewnętrzną oraz strukturę terenową. Statut podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".”;

13) w art. 23:

a) w ust. 2 pkt 4a otrzymuje brzmienie:

„4a) kontrolowanie wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 49a ust. 1 i 2 oraz w art. 49b ust. 1;”,

b) w ust. 2 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) przyznawanie certyfikatu niezależności, o którym mowa w art. 9h ust. 2a;”,

c) w ust. 2 po pkt 14a dodaje się pkt 14b i 14c w brzmieniu:

„14b) współpraca z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz z Agencją;

14c) zawieranie umów z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym w celu zacieśniania współpracy w zakresie regulacji;”,

d) ust. 2a pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) realizację planów, o których mowa w art. 16 ust. 2 i 3, z uwzględnieniem zamierzeń inwestycyjnych wynikających ze sprawozdania, o którym mowa w art. 15b ust. 3.”;

14) po art. 49a dodaje się art. 49b i 49c w brzmieniu:

„Art. 49b. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się obrotem paliwami gazowymi jest obowiązane sprzedawać nie mniej niż 15% gazu ziemnego wysokometanowego wprowadzonego w danym roku do sieci przesyłowej:

- 1) w punktach wejścia do krajowego systemu przesyłowego na połączeniach z systemami przesyłowymi innych państw lub źródłami wydobycia gazu ziemnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
- 2) siecią gazociągów kopalnianych, lub
- 3) terminalami skroplonego gazu ziemnego

- na giełdach towarowych w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy:

- 1) gazu ziemnego stanowiącego zapasy obowiązkowe gazu ziemnego w rozumieniu art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach występowania zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 52, poz. 343, z późn. zm. 7));
- 2) gazu ziemnego wyprowadzanego w danym roku z sieci przesyłowej przez punkty wyjścia z krajowego systemu przesyłowego na połączeniach z systemami przesyłowymi innych państw w ilości równej gazu ziemnego wprowadzonego do sieci przesyłowej w tym roku;
- 3) gazu ziemnego sprzedawanego operatorom systemów gazowych w celu realizacji ich zadań określonych w ustawie;
- 4) podmiotów, które w danym roku posiadają prawo do przepustowości w punktach wymienionych w ust. 1 pkt 1 w wielkości mniejszej niż 10% sumy przepustowości wszystkich tych punktów.

3. Przedsiębiorstwa energetyczne przekazują Prezesowi URE, w terminie do dnia 31 marca roku następnego, sprawozdania z realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 49c. 1. Przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się obrotem gazu ziemnego z zagranicą przekazują Prezesowi URE informacje o realizacji umów dotyczących zakupu gazu ziemnego z zagranicy za ostatni kwartał, w tym o cenach i wolumenach zakupionego gazu ziemnego, w terminie 15 dni od dnia zakończenia kwartału.

2. Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, Prezes URE ogłasza w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału w Biuletynie URE średnie kwartalne ceny zakupu gazu ziemnego z zagranicy, odrębnie dla gazu ziemnego sprowadzanego z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz odrębnie dla gazu ziemnego sprowadzanego z innych państw.”;

15) po rozdziale 6 dodaje się rozdział 6a w brzmieniu:

„Rozdział 6a

Zasady współpracy międzynarodowej w zakresie wspólnych projektów inwestycyjnych oraz współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii

Art. 55a. 1. Transfer statystyczny odbywa się na podstawie umowy międzynarodowej między Rzeczypospolitą Polską a innym państwem członkowskim Unii Europejskiej oraz państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać co najmniej postanowienia określające ilość przekazywanej energii lub paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, cenę tej energii lub paliw, sposób prowadzenia rozliczeń za tę energię lub paliwa, okres obowiązywania umowy i warunki jej rozwiązania, oraz zobowiązanie stron umowy do przekazywania Komisji Europejskiej informacji o transferze statystycznym określonej ilości energii lub paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, w szczególności ilości i ceny przekazywanej energii lub paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii.

3. Informację o transferze statystycznym określonej ilości energii lub paliw z odnawialnych źródeł energii, o której mowa w ust. 2, strony umowy przekazują Komisji

Europejskiej nie później, niż w terminie 3 miesięcy po zakończeniu każdego roku, w którym dokonano transferu statystycznego.

4. W przypadku nie osiągnięcia przez Rzeczpospolitą Polską celu krajowego, o którym mowa w 20a ust. 2 pkt 1, wynikającego z krajowego planu działania, nie dokonuje się, w danym roku kalendarzowym, transferów statystycznych, których celem jest przekazanie lub sprzedaż określonej ilości energii lub paliw z odnawialnych źródeł energii przez Rzeczpospolitą Polską innym państwom członkowskim Unii Europejskiej oraz państwom członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Art. 55b. Minister właściwy do spraw gospodarki przesyła Komisji Europejskiej, w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy, o której mowa w art. 55a ust. 1, informacje dotyczące transferu statystycznego, w tym dotyczące określonej ilości i cen energii lub paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, która może zostać uwzględniona w realizacji celu krajowego, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1.

Art. 55c. 1. Transfer statystyczny nie ma wpływu na osiągnięcie celu krajowego, wynikającego z krajowego planu działania, przez państwo członkowskie Unii Europejskiej oraz państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, dokonujące takiego transferu na rzecz innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

2. Warunkiem osiągnięcia celu krajowego, wynikającego z krajowego planu działania, jest realizacja zobowiązania stron umowy, o której mowa w art. 55a ust. 1, do przekazywania Komisji Europejskiej informacji o transferze statystycznym.

3. W przypadku przekazania określonej ilości energii i paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, w formie transferu statystycznego, należy:

- 1) przekazaną lub sprzedaną określoną ilość energii lub paliw z odnawialnych źródeł energii przez Rzeczpospolitą Polską innym państwom członkowskim Unii Europejskiej oraz państwom członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, odjąć od określonej ilości energii lub paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii, która jest uwzględniana przy obliczaniu celu krajowego, wynikającego z krajowego planu działania;
- 2) przyjętą lub zakupioną określoną ilość energii lub paliw wytworzonych w odnawialnych źródłach energii przez Rzeczpospolitą Polską od innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, dodać do określonej ilości energii lub paliw, wytworzonych z odnawialnych źródeł energii, która jest uwzględniana przy obliczaniu celu krajowego, wynikającego z krajowego planu działania.

Art. 55d. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii lub paliw w odnawialnych źródłach energii na terytorium Rzeczypospolitej Polski lub na obszarze polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej, w terminie do dnia 31 grudnia 2016 r., może przystąpić na warunkach określonych w umowie zawieranej z innymi podmiotami z państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, do realizacji wspólnego projektu energetycznego, dotyczącego

wytwarzania energii lub paliw w odnawialnych źródłach energii, zwanego dalej „wspólnym projektem energetycznym”.

2. Wspólnym projektem energetycznym jest w szczególności budowa nowego odnawialnego źródła energii, modernizacja istniejącego odnawialnego źródła energii, którą dokonano po dniu 25 czerwca 2009 r., oraz z której wytworzona określona ilość energii lub paliw będzie zaliczana do krajowego celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1.

3. Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, które przystąpiło do wspólnego projektu energetycznego, informuje niezwłocznie ministra właściwego do spraw gospodarki o każdym zrealizowanym etapie wspólnego projektu energetycznego, w szczególności o odnawialnym źródle energii, oraz ilości wytworzonej energii lub paliw w odnawialnym źródle energii.

4. Zakres współfinansowania, termin realizacji wspólnego projektu energetycznego oraz obowiązki stron określi umowa, o której mowa w ust. 1.

Art. 55e. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, stosując obiektywne i przejrzyste zasady oraz biorąc pod uwagę politykę energetyczną państwa, w drodze decyzji, po uzyskaniu opinii ministra do spraw Skarbu Państwa, wyraża zgodę na przystąpienie przedsiębiorstwa energetycznego do wspólnego projektu energetycznego.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego, o którym mowa w art. 55d ust. 1.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorstw energetycznych, które będą realizować wspólny projekt energetyczny;
- 2) opis odnawialnego źródła energii;
- 3) określenie udziału lub ilości energii lub paliw wytworzonych w odnawialnym źródle energii, które będą mogły być zaliczane do krajowego celu danego państwa członkowskiego, wynikającego z krajowego planu działania;
- 4) okres, w pełnych latach kalendarzowych, w którym wytworzona energia lub paliwa będą mogły być zaliczone do krajowego celu danego państwa członkowskiego, wynikającego z krajowego planu działania.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki, wyrażając zgodę, o której mowa w ust. 1, określi jaki udział lub ilość energii lub paliw będzie zaliczony do krajowego celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1.

5. W przypadku konieczności zmiany wspólnego projektu energetycznego przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało zgodę, o której mowa w ust. 1, wystąpi do ministra właściwego do spraw gospodarki z wnioskiem o wyrażenie zgody na zmianę wspólnego projektu energetycznego.

6. Przepis ust. 1, ust. 3 i ust. 4 stosuje się odpowiednio do wniosku o wyrażenie zgody na dokonanie zmian we wspólnym projekcie energetycznym.

Art. 55f. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej, w terminie do dnia 31 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy, informację o udziale lub ilości energii lub paliw wytworzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w instalacji odnawialnego źródła energii, będącej wspólnym projektem energetycznym:

- 1) oddanej do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 r. lub
- 2) zmodernizowanej po dniu 25 czerwca 2009 r.

- jeżeli energia ta, ciepło lub chłód zostanie zaliczona do krajowego celu danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z którego podmioty uczestniczyły we wspólnym projekcie energetycznym;
- 2) wykaz przedsiębiorstw energetycznych, które przystąpiły do wspólnego projektu energetycznego;
- 3) opis odnawialnego źródła energii;
- 4) określenie udziału lub ilości energii lub paliw wytworzonych w odnawialnym źródle energii, która będzie zaliczana do krajowego celu danego państwa członkowskiego;
- 5) okres, w pełnych latach kalendarzowych, w którym wytworzona energia lub paliwa może być zaliczona do krajowego celu danego państwa członkowskiego.

Art. 55g. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, realizując zobowiązania międzynarodowe, może uwzględnić w krajowym celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1, energię oraz paliwa wytworzone w odnawialnym źródle energii zlokalizowanym na terenie państwa nie będącego członkiem Unii Europejskiej oraz państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wyłącznie w przypadku, gdy energia lub paliwa wytworzone w odnawialnym źródle energii zostaną zużyte na obszarze Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Energię elektryczną uwzględnia się w krajowym celu, o którym mowa w art. 20a ust. 2 pkt 1, wyłącznie w przypadku, gdy:

- 1) energia elektryczna zostanie zużyta na obszarze Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem, że:
 - a) ilość energii elektrycznej równoważna ilości energii elektrycznej uwzględnianej w obliczeniach jest przypisana do alokowanej mocy połączeń międzysystemowych przez właściwych operatorów systemów przesyłowych w kraju pochodzenia, kraju przeznaczenia i, jeżeli ma to zastosowanie, w każdym kraju trzecim tranzytu,
 - b) ilość energii elektrycznej równoważna ilości energii elektrycznej uwzględnianej do obliczeń została zarejestrowana w wykazie zbilansowania przez właściwego operatora systemu przesyłowego, oraz
 - c) przypisana zdolność i wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii, odnoszą się do tego samego okresu, o którym mowa w pkt 2;
- 2) energia elektryczna jest wytwarzana w odnawialnym źródle energii, którą oddano do eksploatacji po dniu 25 czerwca 2009 r., lub w części tej instalacji, którą zmodernizowano po tej dacie;
- 3) energia elektryczna nie była objęta instrumentami wspierającymi wytwarzanie tej energii w ramach systemu wsparcia obowiązującego w państwie niebędącym członkiem Unii Europejskiej oraz państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, z wyłączeniem pomocy inwestycyjnej przyznanej dla odnawialnego źródła energii.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej raport w którym określa ilość energii oraz paliw, którą wytworzono w danym roku kalendarzowym, oraz ilość energii elektrycznej, ciepła lub chłodu oraz paliw, zaliczanych do krajowego celu danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po roku za który raport jest sporządzony.”;

16) w art. 56 ust. 1:

a) pkt 1c otrzymuje brzmienie:

„1c) nie przedstawia informacji, o których mowa w art. 7 ust. 8l, art. 9c ust. 3 pkt 9a lit. f, ust. 9-9b, art. 9d ust. 8, art. 11c ust. 3, art. 11e ust. 5 i art. 16 ust. 19 i 20, lub nie przedstawia sprawozdań, o których mowa w art. 9d ust. 5;”

b) po pkt 25 dodaje się pkt 25a w brzmieniu:

„25a) z nieuzasadnionych przyczyn nie występuje do Prezesa URE z wnioskiem o przyznanie certyfikatu niezależności lub nie dopełnia warunków określonych w decyzji, o której mowa w art. 9h ust. 2k;”

c) pkt 31 otrzymuje brzmienie:

„31) nie przedkłada sprawozdań, o których mowa w art. 16 ust. 16, planów, o których mowa w art. 16 ust. 12;”

d) pkt 32 otrzymuje brzmienie:

„32) nie przestrzega obowiązku, o którym mowa w art. 49a ust. 1 i 2 oraz art. 49b ust. 1;”

Art. 2. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm. ⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29 ust. 1 po pkt 27 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 28 i 29 w brzmieniu:

„28) gruntowych dolnych źródeł pomp ciepła;
29) urządzeń fotowoltaicznych do 40 kW.”;

2) w art. 29 ust. 2 po pkt 17 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 18 i 19 w brzmieniu:

„18) montażu jednostek zewnętrznych pomp ciepła typu powietrze/woda lub powietrze/powietrze;
19) montażu urządzeń fotowoltaicznych do 40 kW.”

Art. 3. W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm. ⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw gospodarki sprawuje nadzór nad Prezesem Głównego Urzędu Miar oraz nad działalnością Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej.”

2) w art. 33a w ust. 1 po pkt 14 dodaje się pkt 15 w brzmieniu:

„15) Urząd Regulacji Energetyki.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 48, poz. 284, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) różne rodzaje energii lub paliwa gazowe w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.²⁾)”;

2) art. 9 ust. 3 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przedsiębiorstwa energetyczne oraz będący osobami prawnymi odbiorcy uprawnieni do zmiany sprzedawcy w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne,”;

3) art. 9 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Podmioty, o których mowa w ust. 3 pkt 4, mogą być wyłącznie stronami zawieranych na własny rachunek transakcji giełdowych, po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 50b ust. 1.”;

4) art. 50b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty, o których mowa w art. 9 ust. 3 pkt 4, mogą być stronami zawieranych na własny rachunek transakcji giełdowych, których przedmiotem są towary giełdowe, pod warunkiem zatrudnienia maklera giełd towarowych, w celu reprezentowania tych podmiotów w transakcjach giełdowych, oraz:

- 1) zawarcia z towarowym domem maklerskim lub domem maklerskim, będącymi członkiem giełdowej izby rozrachunkowej, umowy o rozliczanie transakcji albo
- 2) uzyskania zezwolenia Komisji na prowadzenie rachunków lub rejestrów tych towarów giełdowych.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2011 r. Nr 163, poz. 981) w art. 3 po pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) wykorzystania ciepła ziemi za pomocą pomp ciepła z partii górotworu do głębokości 30 m.”.

Art. 6. Operator systemu przesyłowego, operator systemu dystrybucyjnego oraz operator systemu magazynowania paliw gazowych zapewni spełnienie kryteriów niezależności, o których mowa w art. 9d w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. Właściciel lub przedsiębiorstwo energetyczne, o których mowa w art. 9h ust. 2b pkt 1 lub 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wystąpi z wnioskiem o wydanie certyfikatu niezależności, o którym mowa w art. 9h ust. 2a niniejszej ustawy, w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem energii elektrycznej lub paliw gazowych opracowuje plan rozwoju sieci przesyłowej, o którym mowa w art. 16 ustawy, o której mowa w art. 1, po raz pierwszy w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. 1. Prezes URE oraz wiceprezes URE powołany na podstawie dotychczasowych przepisów pełni funkcje do czasu powołania Prezesa URE oraz wiceprezesa URE w trybie określonym odpowiednio w art. 21 niniejszej ustawy.

2. Prezes Rady Ministrów powoła po raz pierwszy Prezesa URE w trybie określonym w art. 21 niniejszej ustawy, w terminie 3 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Statut Urzędu Regulacji Energetyki nadany na podstawie dotychczasowych przepisów przez ministra właściwego do spraw gospodarki pozostaje w mocy do czasu nadania statutu Urzędowi Regulacji Energetyki przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają:

- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylającą dyrektywę 93/12/EWG (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 88),
- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 5.06.2009 r., str. 16),
- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, poz. 55),
- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającą dyrektywę 2003/55/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, str. 94).

²⁾ Niniejszą ustawą dokonuje się zmiany ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, oraz ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 69, poz. 586, Nr 165, poz. 1316 i Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 81, poz. 530 oraz z 2011 r. Nr 94, poz. 551, Nr 135, poz. 789, Nr 205, poz. 1208, Nr 233, poz. 1381 i Nr 234, poz. 1392.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524, z 2008 r. Nr 229, poz. 1539, z 2009 r. Nr 195, poz. 1501 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 254, poz. 1700 oraz z 2011 r. Nr 6, poz. 18, Nr 34, poz. 173, Nr 106, poz. 622 i Nr 186, poz. 1100.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 769, z 1998 r. Nr 99, poz. 632 i Nr 106, poz. 668, z 2001 r. Nr 100, poz. 1080, z 2003 r.

- Nr 217, poz. 2125, z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 166, poz. 1172, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 76, poz. 489 oraz z 2011 r. Nr 131, poz. 764, Nr 139, poz. 814, Nr 171, poz. 1016 i Nr 204, poz. 1195.
- ⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203.
- ⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z 2010 r. Nr 81, poz. 532, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1496 oraz z 2011 r. Nr 171, poz. 1016, Nr 205, poz. 1208 i Nr 234, poz. 1392.
- ⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 32, poz. 159, Nr 45, poz. 235, Nr 94, poz. 551, Nr 135, poz. 789, Nr 142, poz. 829, Nr 185, poz. 1092 i Nr 232, poz. 1377.
- ⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 107, poz. 732, Nr 120, poz. 818 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 63, poz. 394, Nr 199, poz. 1227, Nr 201, poz. 1237, Nr 216, poz. 1370 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 42, poz. 337, Nr 68, poz. 574, Nr 77, poz. 649, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1277, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 28, poz. 143 i 146, Nr 107, poz. 679, Nr 127, poz. 857, Nr 155, poz. 1035 i Nr 239, poz. 1592 oraz z 2011 r. Nr 234, poz. 1385, Nr 234, poz. 1386 i Nr 240, poz. 1429.
- ¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 205, poz. 1208, i Nr 94, poz. 551.

Uzasadnienie

Celem zmiany ustawy – Prawo energetyczne jest w szczególności zapewnienie pełnej implementacji przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, a także uzupełnienie wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, poz. 55) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającą dyrektywę 2003/55/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, str. 94).

W dniu 25 listopada 2011 r. Komisja Europejska wszczęła wobec Rzeczypospolitej Polskiej dwa postępowania formalne w sprawie braku notyfikacji transpozycji vel. nieprawidłowej transpozycji krajowych środków wykonawczych przedmiotowej Dyrektywy 2009/72/WE oraz Dyrektywy 2009/73/WE. Postępowania znajdują się na etapie zarzutów formalnych.

Pismem z dnia 24 stycznia 2012 r. Rzeczypospolita Polska przesłała do Komisji Europejskiej odpowiedź na zarzuty formalne. Projekt ustawy ogranicza się jedynie do zagadnień związanych z wdrożeniem przepisów Unii Europejskiej. W związku z powyższym wydaje się zasadne szybkie procedowanie nad projektem ustawy w celu uniknięcia negatywnych konsekwencji finansowych dla Rzeczypospolitej Polskiej.

Projektowane przepisy przewidują zmianę przepisu art. 9d ustawy – Prawo energetyczne dotyczącego w rozdziale działalności sieciowej (przesyłu i dystrybucji) od działalności w zakresie wytwarzania i obrotu gazem ziemnym i energią elektryczną.

W zakresie podstawowych kwestii związanych z pełnieniem funkcji operatora systemu przesyłowego, projekt nie proponuje nowych rozwiązań. Należy szczególnie podkreślić, że podobnie jak obecnie obowiązujące przepisy ustawy – Prawo energetyczne, projekt przewiduje możliwość wyznaczenia przez Prezesa URE operatora funkcjonującego w formie pełnego wydzielenia własnościowego (pełnienie funkcji operatora przez właściciela infrastruktury) lub niezależnego operatora systemu (*Independent System Operator* - ISO).

Ustalone przepisami ustawy – Prawo energetyczne i obowiązujące operatorów systemów przesyłowych kryteria niezależności zapewniają realizację „skutecznego oddzielenia działalności w zakresie dostaw i produkcji od działalności sieciowej” zgodnie z przepisami dyrektywy 2009/72/WE i 2009/73/WE, które realizują zalecenia Rady Europejskiej wyrażone w Konkluzjach z 8-9 marca 2007 r.

Tym niemniej istnieje potrzeba dalszego dostosowania obowiązujących przepisów do brzmienia obu dyrektyw, które bardzo precyzyjnie określają zasady w zakresie powiązań personalnych kierownictwa operatorów systemów przesyłowych i przedsiębiorstw wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu paliwami gazowymi lub energią elektryczną.

Zasady tzw. *unbundlingu* w przypadku operatora systemu przesyłowego obejmują m.in. zakaz pełnienia funkcji w organach uprawnionych do reprezentacji i nadzorowania operatora systemu przesyłowego lub połączonego, oraz pełnienia tych funkcji w przedsiębiorstwie energetycznym prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną albo paliwami gazowymi, zakaz wywierania wiążącego wpływu i wykonywania innych praw względem przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem lub obrotem energią elektryczną i gazem ziemnym, a także powoływania członków organów tych przedsiębiorstw.

W przypadku zaś operatora systemu dystrybucyjnego zasady tzw. *unbundlingu* generalnie nie uległy zmianie. Jednakże sama zmiana tych zasad w odniesieniu do operatora systemu przesyłowego spowodowała, że niezbędne było dokonanie zmian w konstrukcji przepisów regulujących funkcjonowanie operatora systemu dystrybucyjnego. Do tej pory zasady niezależności operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych z uwagi na ich symetryczności były uregulowane razem w jednym ustępie (art. 9d ust. 1). Z uwagi na wprowadzenie przepisami Dyrektywy 2009/72/WE oraz Dyrektywy 2009/73/WE odmiennych, daleko bardziej restrykcyjnych zasad niezależności w odniesieniu do operatora systemu przesyłowego, zasady rozdziału działalności gospodarczej dotyczące operatora systemu dystrybucyjnego zostały zamieszczone w odrębnym ustępie. Zmieniono także redakcję art. 9d ust. 7 regulującego wyłączenie stosowania zasad rozdziału działalności gospodarczej. Zgodnie bowiem z art. 26 ust. 4 Dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 26 ust. 4 Dyrektywy 2009/73/WE państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu tych zasad wobec przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo (a nie operatorów systemów dystrybucyjnych) obsługujących mniej niż 100 000 odbiorców. Operatorzy systemu będą

mieli 6 miesięcy na dostosowanie się do nowych reguł rozdziału prowadzenia działalności gospodarczej.

Ponadto projektowane przepisy art. 9d ust. 2a i 2b mają na celu dostosowanie przepisów ustawy – Prawo energetyczne do wymogów przewidzianych przez dyrektywę 2009/73/WE, której art. 15 określa kryteria, jakie musi spełnić operator systemu magazynowania pozostający w strukturze przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo w celu zachowania niezależności od innych rodzajów działalności niezwiązanych z działalnością w zakresie magazynowania, przesyłania lub dystrybucji.

W tym celu przyjęto, że osoby, które są odpowiedzialne za zarządzanie operatorem systemu magazynowania, nie mogą równocześnie uczestniczyć w strukturach przedsiębiorstwa zintegrowanego odpowiedzialnego bezpośrednio lub pośrednio za bieżącą działalność w zakresie wytwarzania lub obrotu paliwami gazowymi. Jednocześnie operator jest zobowiązany do prowadzenia działalności w sposób, który będzie zapewniać tym osobom możliwość niezależnego działania, w szczególności jeśli chodzi np. o strukturę wynagradzania czy posiadanie udziałów w przedsiębiorstwie powiązanych prowadzącym działalność w zakresie wytwarzania lub obrotu paliwami gazowymi.

Należy podkreślić, że jako osoby odpowiedzialne za zarządzanie operatorem należy uznawać nie tylko członków zarządu, ale również członków kierownictwa średniego szczebla.

Implementując art. 10 Dyrektywy 2009/72/WE i art. 10 Dyrektywy 2009/73/WE w projekcie ustawy wskazano, że operatorem systemu przesyłowego lub połączonego będzie mogło zostać wyznaczone jedynie to przedsiębiorstwo, które uzyskało certyfikat o spełnianiu przez nie kryteriów niezależności, tj. iż przedsiębiorstwo pozostaje niezależne od działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu gazem ziemnym i energią elektryczną. Komisja Europejska będzie opiniowała przekazane jej stanowisko Prezesa URE w sprawie wydania certyfikatu w zakresie spełniania warunków i kryteriów niezależności. Przedsiębiorstwo energetyczne, które uzyskało certyfikat niezależności, będzie obowiązane informować Prezesa URE o każdej planowanej transakcji, która może mieć wpływ na spełnianie przez to przedsiębiorstwo kryteriów niezależności. W przypadku stwierdzenia, że operator nie spełnia kryteriów niezależności, Prezes URE będzie w pierwszej kolejności zobowiązany do wydania decyzji, w której sprecyzuje działania niezbędne do ponownego spełniania kryteriów niezależności. W decyzji Prezes URE wskaże również termin, w którym przedsiębiorstwo zobowiązane będzie do podjęcia określonych przez niego działań w celu ponownego dostosowania działalności do zasad oddzielenia funkcjonowania operatora

systemu przesyłowego od działalności gospodarczej związanej z obrotem lub wytwarzaniem paliw gazowych lub energii elektrycznej. Rozwiązanie to ma na celu zapewnienie przedsiębiorstwu odpowiedniego czasu niezbędnego na skuteczne podjęcie działań służących dostosowaniu się do wymogów niezależności.

Dopiero w przypadku niezastosowania się przez przedsiębiorstwa do wytycznych, Prezes URE byłby obowiązany uchylić decyzję o wyznaczeniu tego przedsiębiorstwa operatorem. Należy również zaznaczyć, że uchylenie przez Prezesa URE decyzji o wyznaczeniu przedsiębiorstwa operatorem w przypadku niespełnienia przez niego kryteriów niezależności jest sankcją ostateczną i najsurowszą.

Jednocześnie projekt przewiduje dodanie przepisu art. 9h ust. 12, zgodnie z którym możliwość wykonywania działalności gospodarczej w zakresie przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej lub paliw gazowych, magazynowania paliw gazowych, skraplania gazu ziemnego lub regazyfikacji skroplonego gazu ziemnego zostanie ograniczona wyłącznie do operatorów wyznaczonych przez Prezesa URE. Proponowane rozwiązanie ma na celu zapewnienie, aby ww. usługi były świadczone przez podmioty najlepiej przygotowane do realizowania obowiązków wynikających z przepisów prawa, w tym obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisów prawa UE. Dodatkowo rozwiązanie to zapewni Prezesowi URE skuteczne narzędzie egzekwowania wobec przedsiębiorstw energetycznych poddania się procedurze certyfikacji.

Rozwiązanie powyższe ma na celu uniknięcie sytuacji, w której brak będzie operatora odpowiedzialnego za funkcjonowanie systemu przesyłowego i realizację umów przesyłowych. W przypadku uchylenia przez Prezesa URE decyzji o wyznaczeniu przedsiębiorstwa operatorem, właściciel sieci będzie zobowiązany podjąć ponownie działania w celu spełnienia kryteriów niezależności i wyznaczenia operatora dla systemu przesyłowego.

Uregulowanie kwestii certyfikatu o spełnianiu kryteriów niezależności pociągnęło za sobą zmiany art. 9d ust. 6 normującego występowanie z wnioskiem o wyznaczenie operatora do Prezesa URE.

Nadano nowe brzmienie art. 16 regulującego plany rozwoju przedsiębiorstw energetycznych. Ze względu, iż zmiany te dotyczą prawie całego art. 16, dotknęły jego struktury a zarazem nie pociągają za sobą wielu zmian w pozostałych przepisach odnoszących się do art. 16, postanowiono nadać nowe brzmienie całemu art. 16 a nie zmieniać lub dodawać pojedynczych ustępów. Zmiany w art. 16 dotknęły głównie następujących obszarów:

- zmieniono okres i częstotliwość sporządzania przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem energii elektrycznej lub paliw gazowych planu rozwoju (co roku na okres 10 lat),
- poddano obowiązkowi konsultacji przez Prezesa URE z obecnymi i potencjalnymi użytkownikami systemu lub ich organizacjami planu rozwoju przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem energii elektrycznej i paliw gazowych.

Jednocześnie niezmienione zostały obowiązujące obecnie w ustawie – Prawo energetyczne wymagania odnośnie zawartości planów, tj. powinny one zawierać w szczególności:

- przewidywany zakres dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła (wielkość dostaw),
- przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy albo budowy sieci oraz ewentualnych nowych źródeł paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, w tym źródeł odnawialnych,
- przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy lub budowy połączeń z systemami gazowymi albo z systemami elektroenergetycznymi innych państw,
- przedsięwzięcia racjonalizujące zużycie paliw i energii u odbiorców,
- przewidywany sposób finansowania inwestycji,
- przewidywane przychody niezbędne do realizacji planów oraz
- przewidywany harmonogram realizacji inwestycji.

Zarówno Dyrektywa 2009/72/WE jak i Dyrektywa 2009/73/WE wprowadza szereg rozwiązań mających na celu zagwarantowanie Prezesowi URE niezależności. Poprzez zmianę w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej wyłączono nadzór Ministra Gospodarki nad Prezesem URE i przekazano go Prezesowi Rady Ministrów. Prezes URE będzie powoływany na pięcioletnią kadencję z możliwością tylko jednokrotnego jej odnowienia. W przepisach przejściowych wskazano, że Prezes Rady Ministrów powoła po raz pierwszy Prezesa URE, w terminie trzech lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Warto zaznaczyć, że obecny Prezes URE sprawuje swój urząd prawie od dwóch lat, stąd 3 – letni okres przejściowy będzie czynił zadość zasadzie ciągłości sprawowania funkcji oraz stanowił gwarancję niewydłużania czy też nieskracania kadencji obecnie urzędującego Prezesa URE w porównaniu do jego następców. W projekcie ustawy określono przesłanki odwołania Prezesa URE, a także uregulowano status prawny Wiceprezesa URE. Ponadto,

rozszerzono zakres zadań Prezesa o obowiązki, które nakłada na regulatora Dyrektywa 2009/72/WE oraz Dyrektywa 2009/73/WE.

Wprowadzenie zmian w art. 9a zapewni uszczelnienie systemów wsparcia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii oraz w wysokosprawnej kogeneracji w odniesieniu do dużych odbiorców, dokonujących samodzielnie bilansowania handlowego własnego przedsiębiorstwa na rynku bilansującym. Aktualna konstrukcja przepisów regulujących obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia oraz świadectwa pochodzenia z kogeneracji nie uwzględnia sytuacji w której odbiorca jest jednocześnie podmiotem bilansującym w ramach bilansowania handlowego. W przypadku celowego niedoszacowania wolumenów zakupu energii elektrycznej na pozostałych rynkach i w ten sposób zwiększeniu jej pozyskania przez te podmioty na rynku bilansującym może to prowadzić do „ucieczki” znaczącego wolumenu energii z ww. systemów wsparcia. Nałożenie obowiązku umarzania świadectw pochodzenia bezpośrednio na dużych odbiorców, a nie przez przedsiębiorstwa obrotu, zapewni objęcie systemami wsparcia również energii pozyskanej przez nie z rynku bilansującego.

Celem wprowadzonych regulacji dotyczących nałożenia obowiązku obrotu paliwami gazowymi za pośrednictwem giełd towarowych jest wprowadzenie narzędzia o potwierdzonej skuteczności, gwarantującego transparentne zasady handlu gazem ziemnym i prowadzącego do zmiany struktury rynku gazu w kierunku rynku konkurencyjnego.

Art. 49b przewiduje obowiązek sprzedaży nie mniej niż 15% gazu ziemnego wprowadzonego do sieci przesyłowej na giełdach towarowych lub rynku regulowanym. Obowiązek ten prowadzić ma do utworzenia hurtowego rynku gazu ziemnego, gdzie podmioty sprowadzające gaz ziemny z zagranicy oraz wydobywające go ze złóż krajowych będą oferowały go wszystkim zainteresowanym podmiotom na niedyskryminacyjnych zasadach. Dzięki udostępnieniu gazu na giełdach towarowych odbiorcy będą mieli możliwość skorzystać z prawa do zmiany sprzedawcy, zagwarantowanego w art. 4j ust. 1 ustawy. Jednocześnie odbiorca, który nie będzie korzystał z prawa do zmiany sprzedawcy, będzie mógł być obsługiwany przez dotychczasowego dostawcę.

Z obowiązku publicznej sprzedaży gazu ziemnego został wyłączony gaz ziemny stanowiący zapasy obowiązkowe lub przesyłany tranzytem przez Polskę lub wydobywany na terytorium Polski i sprzedawany za granicę, a także wykorzystywany do realizacji zadań

operatorów systemu gazowego. Ponadto biorąc pod uwagę potrzebę promowania zmian struktury rynku gazu, z przedmiotowego obowiązku zostały zwolnione podmioty, które sprowadzają gaz ziemny do Polski w niewielkiej skali, tj. posiadają prawo do przepustowości w punktach wymienionych w ust. 2 projektowanego przepisu w wielkości mniejszej niż 10% sumy przepustowości wszystkich tych punktów.

Wdrożenie zasad konkurencyjnego rynku gazu ziemnego wymaga ponadto transparentnej i dostępnej powszechnie informacji o cenach gazu ziemnego. Z uwagi na fakt, iż większość gazu ziemnego zużywanego na krajowym rynku jest importowana, cena na rynku krajowym będzie silnie uzależniona od cen w imporcie. Dlatego, aby przeciwdziałać spekulacjom uzasadnione jest, aby rynek miał dostęp do informacji na temat średnich cen gazu z importu. Ponieważ ceny gazu z kierunku wschodniego kształtowane są na innych zasadach i poziomach niż ceny gazu sprowadzanego z UE, zatem uzasadnione jest aby ceny te były obliczone i publikowane odrębnie.

Zmiany do ustawy o giełdach towarowych mają na celu umożliwienie wszystkim przedsiębiorstwom energetycznym, w szczególności prowadzącym działalność w zakresie obrotu paliwami gazowymi, uzyskanie statusu członka giełdy towarowej i zawieranie transakcji na giełdzie na własny rachunek. W obecnym stanie prawnym przedsiębiorstwa gazownicze mogą zawierać transakcje na giełdzie towarowej za pośrednictwem domów maklerskich. Brak jednak uzasadnienia merytorycznego, aby wykluczać możliwość udziału w obrocie giełdowym przedsiębiorstwom gazowniczym, podczas gdy na rynku energii elektrycznej prowadzonym przez giełdę towarową przedsiębiorstwa elektroenergetyczne mogą zawierać takie transakcje bezpośrednio. Zmiana spowoduje zniesienie tej nieuzasadnionej bariery, przyspieszenie rozwoju rynku giełdowego oraz zmniejszenie potencjalnych kosztów pośrednictwa w zawieraniu transakcji giełdowych.

Ww. dyrektywa (2009/28/WE) stwarza także możliwość wprowadzenia do prawodawstwa krajowego regulacji dotyczących ustanowienia przez dwa lub więcej państw członkowskich UE wspólnych systemów wsparcia dla produkcji energii z OZE. Rekomendowane są również inne formy współpracy pomiędzy państwami członkowskimi UE m.in. poprzez: dokonywanie transferów statystycznych energii z OZE, opracowanie wspólnych projektów dotyczących wytwarzania energii z OZE, w tym wspólnych projektów dla energii z OZE z udziałem państw trzecich, uznanie gwarancji pochodzenia wydanych w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

W art. 3 na potrzeby implementacji ww. dyrektywy wprowadza się nowe pojęcia ustawowe, są to: mikroinstalacji, gwarancja pochodzenia, końcowe zużycie energii brutto oraz transfer statystyczny.

Projekt ustawy wprowadza znaczne ułatwienia w zakresie przyłączenia mikroinstalacji odnawialnych źródeł energii do sieci. Mikroinstalacje zostały m.in. zwolnione z obowiązku wnoszenia opłaty za przyłączenie do sieci, co oczywiście pociąga za sobą zwolnienie z obowiązku wnoszenia zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie do sieci. Ze względu na brak wpływu przyłączenia mikroinstalacji na gospodarkę przestrzenną gminy, podmiot składający wniosek o przyłączenie mikroinstalacji do sieci został również zwolniony z obowiązku dołączania do wniosku dokumentów potwierdzających dopuszczalność lokalizacji danego źródła na terenie objętym planowaną inwestycją.

Dodaje się przepisy dotyczące gwarancji pochodzenia, w tym prowadzenia ich rejestru oraz umarzania przez Prezesa URE. Funkcję gwarancji pochodzenia dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii na terenie RP pełni świadectwo pochodzenia. Rejestr świadectw pochodzenia prowadzi podmiot prowadzący giełdę towarową lub rynek regulowany w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

W art. 20a – 20f projektu ustawy ustanowiono obowiązek opracowania krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, który wskazuje krajowe cele w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych zużywanej w sektorze transportowym, sektorze energii elektrycznej, sektorze ogrzewania i chłodzenia w 2020 r., uwzględniając wpływ innych środków polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii oraz odpowiednie środki, które należy podjąć dla osiągnięcia krajowych celów ogólnych, w tym współpracę między organami władzy lokalnej, regionalnej i krajowej, zaplanowane transfery statystyczne lub wspólne projekty, krajowe strategie ukierunkowane na rozwój istniejących zasobów biomasy i zmobilizowanie nowych zasobów biomasy do różnych zastosowań.

W ustawie przyjęto, iż w przypadku wydania przez Komisję Europejską zaleceń dotyczących krajowego planu działania, lub gdy udział energii z odnawialnych źródeł energii spadnie poniżej orientacyjnego kursu w bezpośrednio poprzedzającym okresie dwuletnim, minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komisji Europejskiej zmieniony krajowy

plan działania, określając przy tym odpowiednie i proporcjonalne środki zapewniające powrót do orientacyjnego kursu wyznaczonego w krajowym planie działania.

Organem odpowiedzialnym za przygotowanie krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych będzie minister do spraw gospodarki. Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych został już przez ministra właściwego do spraw gospodarki przygotowany i przekazany Komisji Europejskiej.

Przyjęto również zasadę, iż w terminie do 31 grudnia 2011 r. minister właściwy do spraw gospodarki złoży Komisji Europejskiej sprawozdanie dotyczące postępu w promowaniu i wykorzystaniu energii z odnawialnych źródeł energii. Sprawozdanie takie składał będzie minister właściwy do spraw gospodarki Komisji Europejskiej co dwa lata w terminie do dnia 31 grudnia.

Określono także obowiązki ministra właściwego do spraw gospodarki w zakresie monitorowania realizacji krajowego celu w zakresie udziału energii i paliw wytworzonych z odnawialnych źródeł energii.

Dodany rozdział 2a, który warunków i trybu akredytowania szkoleń oraz certyfikatów instalatora mikroinstalacji nie tworzy co do zasady nowego zawodu regulowanego, a stwarza jedynie możliwość uzyskania dodatkowych kwalifikacji przez osoby funkcjonujące na rynku zawodowym. W tym znaczeniu projekt wpisuje się w zamierzania deregulacyjne w zakresie profesji i zawodów.

Obowiązek stworzenia systemu certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania instalatorów małych kotłów i pieców na biomasę, systemów fotowoltaicznych i systemów ciepła słonecznego, płytkich systemów geotermalnych oraz pomp ciepła wynika z przepisu art. 14 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE. Obecnie w polskim systemie prawnym nie występuje odrębna procedura certyfikowania instalatorów ww. urządzeń i systemów. Obowiązująca procedura potwierdzania kwalifikacji osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci elektroenergetycznych wytwarzających, przetwarzających, przesyłających i zużywających energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe, jest określona w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003 r. w *sprawie szczegółowych zasad stwierdzania posiadania kwalifikacji przez osoby zajmujące się*

eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci (Dz. U. Nr 89, poz. 828, z późn zm.). Pod pojęciem eksploatacji w rozporządzeniu rozumie się prace w zakresie obsługi, konserwacji, remontów, montażu i kontrolno-pomiarowym. Rodzaje urządzeń, instalacji i sieci, przy których eksploatacji jest wymagane posiadanie kwalifikacji, wymienione są w załączniku nr 1 do ww. rozporządzenia. Wykaz ten nie uwzględnia wszystkich urządzeń i instalacji, o których mowa w art. 14 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE. Ponadto, obowiązujący system kwalifikowania nie odpowiada kryteriom określonym w załączniku IV ww. dyrektywy.

W związku z powyższym konieczne jest wprowadzenie procedur zgodnych z dyrektywą 2009/28/WE.

System certyfikacji instalatorów należy powiązać z kompleksowym uregulowaniem kwestii dotyczących instalatorów mikroinstalacji.

Projekt regulacji zakłada, iż instalatorem mikroinstalacji, zwanym dalej „instalatorem”, będzie mogła być osoba, która posiada ważny certyfikat instalatora mikroinstalacji, odpowiednio w zakresie wykonywania mikroinstalacji.

Zgodnie z projektem ustawy do zadań instalatora należy w szczególności wykonywanie następujących mikroinstalacji:

- 1) fotowoltaicznych;
- 2) małych kotłów i pieców na biomasę;
- 3) kolektorów słonecznych;
- 4) pomp ciepła i płytowych systemów geotermalnych;
- 5) wytwarzających biogaz rolniczy lub energię elektryczną z biogazu rolniczego.

Certyfikat instalatora mikroinstalacji będzie wydawany, w drodze decyzji administracyjnej, przez Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego, na okres 5 lat, licząc od dnia złożenia przez kandydata na instalatora mikroinstalacji egzaminu z wynikiem pozytywnym.

Prezes Urzędu Dozoru Technicznego będzie organem właściwym w zakresie certyfikowania instalatorów mikroinstalacji, a także właściwym w zakresie zawieszania, przywracania i cofania certyfikatu. Podyktowane to będzie dbałością o dobro chronione,

jakim jest zdrowie i życie osób, którym certyfikowany instalator wykonywał instalowanie mikroinstalacji.

Opłaty za egzamin i za wydanie wtórnika certyfikatu wnoszone przez kandydatów na certyfikowanych instalatorów stanowią przychód Urzędu Dozoru Technicznego przeznaczony na pokrycie kosztów związanych z przeprowadzeniem egzaminu, w tym także za wynagrodzenia komisji egzaminacyjnej oraz wydawanie certyfikatów, ich przedłużanie i wydawanie ich wtórników tych certyfikatów, a także za prowadzenie rejestru certyfikowanych instalatorów mikroinstalacji.

Ustawa zakłada, iż certyfikat będzie wydawany, w drodze decyzji administracyjnej, na okres pięciu lat, a po tym okresie będzie zawieszany, aż do czasu odbycia szkoleń uzupełniających.

Dokumentacja dotycząca przebiegu egzaminu i wydanych certyfikatów, ich przedłużania oraz wydawania ich wtórników będzie przechowywana przez Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego przez okres 10 lat.

Ustawa zakłada także prowadzenie rejestru instalatorów przez Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego.

W ustawie określono również opłaty, które zobowiązany będzie ponieść instalator lub kandydat do nabycia kwalifikacji instalatora z tytułu ciążących m.in. na Prezesie UDT obowiązków. Opłaty będą skalkulowane na poziomie minimalnym, zapewniającym jednakże pokrycie kosztów funkcjonowania systemu certyfikacji instalatorów.

Zgodnie z przepisami ustawy do dnia 31 grudnia 2015 r. za równorzędne z uzyskaniem certyfikatu uznaje się ukończenie co najmniej dwusemestralnych studiów podyplomowych, o profilu pozwalającym na instalowanie mikroinstalacji.

Zakłada się, iż zaproponowany system certyfikacji instalatorów mikroinstalacji, który dodatkowo nie jest zbyt restrykcyjny, wpłynie dodatkowo na ochronę dóbr o charakterze nadrzędnym, a mianowicie zdrowia i życia tych, którzy zdecydują się na wytwarzanie energii w mikroinstalacji. Zakłada się, iż w głównej mierze będą to prosumenci.

W dodanym rozdziale 6a, w którym zawarto regulacje dotyczące zasad współpracy międzynarodowej w zakresie wspólnych projektów inwestycyjnych oraz zasad współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii uregulowano kwestie dotyczące współpracy międzynarodowej w zakresie wspólnych projektów energetycznych. Ww. dyrektywa nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia i stworzenia ram współpracy międzynarodowej pomiędzy państwami członkowskimi.

Mając powyższe na uwadze należy podkreślić, iż Rzeczpospolita Polska prowadzi ustalenia z innymi państwami członkowskimi UE, dotyczące przekazania lub przyjęcia określonej ilości energii ze źródeł odnawialnych w formie „transferu statystycznego”.

Minister właściwy do spraw gospodarki przekazywał będzie Komisji Europejskiej informacje o cenie oraz ilości energii stanowiącej przedmiot transferu statystycznego. Transfer statystyczny odbywać się będzie na podstawie umowy między Rzeczypospolitą Polską a innym państwem członkowskim Unii Europejskiej.

Rozdział ten reguluje także kwestie związane z realizacją wspólnych projektów dotyczących wytwarzania energii z odnawialnych źródeł energii.

Wspólne projekty mogą dotyczyć budowy nowych lub modernizacji istniejących instalacji, skutkujących zwiększeniem ilości energii elektrycznej, ciepła lub chłodu z odnawialnych źródeł energii, a ich realizacja oraz współfinansowanie odbywać się będzie na podstawie zawieranych umów.

Proponowane rozwiązania będą bezpośrednio dotyczyły:

- a) przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej i paliw gazowych oraz operatorów systemów przesyłowych i dystrybucyjnych elektroenergetycznych i gazowych,
- b) przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność w zakresie obrotu paliwami gazowymi,
- c) podmiotów ubiegających się o przyłączenie mikroinstalacji,
- d) Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,

e) podmiotów, których funkcjonowanie reguluje ustawa z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych oraz ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,

f) odbiorców końcowych zużywających nie mniej niż 400 GWh energii elektrycznej rocznie, dla którego udział kosztu energii elektrycznej w wartości produkcji jest nie mniejszy niż 15 %.

Wprowadzenie przepisów projektu ustawy nie będą bezpośrednio oddziaływać na podmioty sektora publicznego.

Przewiduje się jednak, że projektowane przepisy spowodują konieczność zwiększenia zatrudnienia w poszczególnych jednostkach na szczeblu administracji publicznej, w szczególności z uwagi na rozszerzenie zakresu obowiązków, jakie przepisy dyrektywy nakładają na organy regulacji. Należy przy tym przyjąć, iż całe obciążenie 1 etatem w skali jednego roku to nie tylko koszt zatrudnienia, zatem przyjąć można, iż przewidywany koszt utrzymania 1 etatu w jednostkach, które będą musiały zwiększyć zatrudnienie, z racji na zwiększenie obowiązków, jak choćby m.in. w Urzędzie Regulacji Energetyki wynosi ok. 109 tys. zł. w skali jednego roku na jednego pracownika.

Powyższy koszt jednostkowy związany z tworzeniem nowego miejsca pracy jest jedynie kosztem szacunkowym. Ponadto w chwili obecnej nie sposób określić rzeczywistych potrzeb poszczególnych jednostek na szczeblu administracji publicznej, które w sposób jednoznaczny zaspokoiłyby potrzeby kadrowe związane z implementacją do porządku prawnego przepisów m.in. dyrektywy 2009/28/WE.

Jednakże wydaje się, iż ww. szacunkowy koszt jest relewantnie niższy, niż konieczność pokrycia kar związanych z faktem nie wdrożenia ww. dyrektyw do polskiego porządku prawnego.

Projekt ustawy jest zgodny z prawodawstwem Unii Europejskiej. Jego celem jest przede wszystkim doprecyzowanie rozwiązań ustawy – Prawo energetyczne w zakresie zagadnień wynikających z dyrektywy 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz. U. UE. L. z 2009 r. Nr 211, str. 94). Ustawa dokonuje również dostosowania polskich przepisów do unijnych rozporządzeń

regulujących funkcjonowanie rynku energii elektrycznej oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 .

Ze względu na to, że przepisy projektu ograniczono jedynie do zmian niezbędnych dla wdrożenia przepisów Unii Europejskiej oraz konieczność szybkiego uchwalenia ustawy z racji postawienia przez Komisję Europejską Rzeczypospolitej Polskiej zarzutów formalnych ustalono termin wejścia w życie ustawy po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.